

Lieta C-221/21

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2021. gada 26. marts

Iesniedzējtiesa:

Obvodní soud pro Prahu 1 (Prāgas 1. rajona tiesa, Čehijas Republika)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 22. septembris

Prasītāja:

Správa železnic, valsts organizācija

Atbildētāji:

České dráhy a.s.

PKP CARGO INTERNATIONAL, a.s.

PDV RAILWAY a.s.

KŽC Doprava, s.r.o.

LĒMUMS

Obvodní soud pro Prahu 1 (Prāgas 1. rajona tiesa, Čehijas Republika) [...] lietā, kuru ierosinājusi

prasītāja: ***Správa železnic, valsts organizācija,***
[...] Prāgas 1. rajons, [...]

pret
atbildētājiem: 1. ***České dráhy a.s.***
[...] Prāgas 1. rajons, [...]

2. ***PKP CARGO INTERNATIONAL, a.s.***
[...] Ostrava [...]

3. **PDV RAILWAY a.s.**

[..] Ūsti pie Labas [..]

4. **KŽC Doprava, s.r.o.**

[..] Prāgas 9. rajons [..]

par sūdzību par *Úřad pro přístup k dopravní infrastruktúře* (Piekļuves transporta infrastruktūrai pārvalde, Čehijas Republika, turpmāk tekstā – “Pārvalde”) [..] 2018. gada 2. novembra lēmumu,

nolēma:

[*omissis*: tiesvedības apturēšana]

[..] Pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – “LESD”) 267. pantu, *Obvodní soud pro Prahu I* (Prāgas 1. rajona tiesa) uzdod Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- 1) Vai valsts tiesiskais regulējums, kāds tas ir paredzēts grozītā *zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád* (Likums Nr. 99/1963 par Civilprocesa kodeksu; turpmāk tekstā – “CPK”) piektajā daļā, atbilst prasībām par regulatīvās iestādes lēmuma pārskatīšanu tiesā saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2012/34/ES (2012. gada 21. novembris), ar ko izveido vienotu Eiropas dzelzceļa telpu (turpmāk tekstā – “Direktīva 2012/34”), 56. panta 10. punktu?
- 2) Apstiprinošas atbildes uz pirmo jautājumu gadījumā – vai Direktīvas 2012/34 56. panta 10. punktu var interpretēt tādējādi, ka regulatīvās iestādes lēmuma pārskatīšana tiesā var tikt pabeigta ar tiesas izlīgumu saskaņā ar CPK 99. pantu? **[oriģ. 2. lpp.]**
- 3) Apstiprinošas atbildes uz pirmo jautājumu gadījumā – vai prasības, kas attiecas uz vienas valsts regulatīvās iestādes izveidošanu dzelzceļa nozarē saskaņā ar Direktīvas 2012/34 55. panta 1. punktu, regulatīvās iestādes funkcijām saskaņā ar Direktīvas 2012/34 56. panta 2., 6., 11. un 12. punktu un regulatīvo iestāžu sadarbību saskaņā ar Direktīvas 2012/34 57. panta 2. punktu, pieļauj, ka regulatīvās iestādes pieņemtie lēmumi par lietas būtību tiktu aizstāti ar atsevišķu vispārējās jurisdikcijas tiesu, kurām nav saistoši regulatīvās iestādes konstatējumi par faktiem, spriedumiem?

[*omissis*: valsts process]

Prāgā, 2020. gada 22. septembrī

[..]

[oriģ. 3. lpp.] OBVDNÍ SOUD PRO PRAHU 1 (Prāgas 1. rajona tiesa)

[*omissis*: iesniedzējtiesas adrese, lietas numurs, Eiropas Savienības Tiesas adrese, tiesneša palīga uzvārds]

2021. gada 24. martā

[*omissis*: atkārtots procesa dalībnieku uzskaitījums]

Cienījamās dāmas un kungi!

Izpildot Jūsu 2021. gada 4. marta lūgumu par īsu (vēlams uz vienas A4 formāta lapas) kopsavilkumu par *Obvodní soud pro Prahu 1* (Prāgas 1. rajona tiesā) [...] veikta procesa, kurā ir radies un pēc tam 2021. gada 3. martā tika uzdots Eiropas Savienības Tiesai prejudiciālais jautājums, raksturu un norisi mēs informējam, ka, ņemot vērā lietas priekšmetu, dalībnieku skaitu un viņu iesniegto dokumentu apjomu, tiesa ir spiesta rīkoties tā, ka attiecībā uz prejudiciālā jautājuma uzdošanas apstākļiem tā atsauksies uz attiecīgajiem lietas materiālos ietvertajiem dokumentiem, kas nosūtīti kā pielikums šim e-pasta ziņojumam.

Pati šīs lietas būtība ir šāda.

Prasītāja, *Správa železniční dopravní cesty*, valsts organizācija, 2018. gada 14. decembra sūdzībā lūdza noraidīt 2018. gada 2. novembra pieteikumu par lietas [...] atkārtotu izskatīšanu daļā, kurā ir apstrīdēts 6., 8., 9., 22. un 28. punkts, un šo punktu atstāšanu spēkā. Papildus tam tā lūdza atzīt, ka *Prohlášení 2019* (2019. gada tīkla pārskats) 2.4.1., 4.2.1.2., 4.3.2., 4.4.2. nodaļa nav pretrunā *zákon o drahách* (Likums par dzelzceļu, turpmāk tekstā – “Likums par dzelzceļu”). Pasludinātajam spriedumam ir pilnībā jāizstāj lēmums, kas apstrīdēts sūdzībā.

2020. gada 22. jūnijā Pārvalde lūdza iesniegt lūgumu **sniegt prejudiciālo nolēmumu** ar šādu **pamatojumu**:

Administratīvajā procesā [...], kurā saskaņā ar Likuma par dzelzceļu 34.e pantu Pārvalde bija pārbaudījusi tīkla pārskata, kas bija spēkā, izstrādājot 2019. gada kustības grafiku, un bija spēkā attiecībā uz 2019. gada kustības grafiku (tīkla pārskats Direktīvas 2012/34 27. panta izpratnē), atbilstību šim likumam un 2018. gada 15. jūnijā pieņēma lēmumu [...]. Procesā dalībnieks un vienlaikus infrastruktūras pārvaldītājs, kas sadala infrastruktūras jaudu, *Správa železnic*, valsts organizācija, kura pieņem tīkla pārskatu, iesniedza Pārvaldes priekšsēdētājam pieteikumu par lietas atkārtotu izskatīšanu attiecībā uz šo lēmumu, apstrīdot tostarp 3., 15., 16. un 19. punktu. Ar 2018. gada 2. novembra lēmumu par pieteikumu par lietas atkārtotu izskatīšanu [...] Pārvaldes priekšsēdētājs atstāja spēkā šajā daļā pirmajā instancē pieņemto Pārvaldes lēmumu. **[oriģ. 4. lpp.]**

Pamatojoties uz CPK piekto daļu, sākotnējā administratīvā procesa Pārvaldē dalībniece, *Správa železnic*, valsts organizācija, iesniedza *Obvodní soud pro Prahu I* (Prāgas 1. rajona tiesa) sūdzību, lūdzot, lai *Obvodní soud pro Prahu I* (Prāgas 1. rajona tiesa) [...] [nepareiza rakstība] atkārtoti izskatītu lietu par 3., 15., 16. un 19. punktu un, pamatojoties uz CPK 250.j pantu, aizstātu šajā daļā Pārvaldes lēmumu ar savu spriedumu.

Saskaņā ar Direktīvas 2012/34 56. panta 10. punktu dalībvalstis nodrošina, ka regulatīvās iestādes pieņemtie lēmumi ir pakļauti pārskatīšanai tiesā. Pārvaldes ieskatā civilprocess tiesā, kas veikts, pamatojoties uz CPK piekto daļu, nav uzskatāms par regulatīvās iestādes lēmuma pārskatīšanu tiesā.

Tiesa izskata administratīvajā procesā atrisināto lietu pilnīgi no jauna, tai ir tiesības pieņemt nolēmumu neatkarīgi no iepriekšējā regulatīvās iestādes lēmuma un tai nav jāizteic savi apsvērumi par lēmumā ietverto argumentāciju. Tiesai nav tiesību atcelt regulatīvās iestādes lēmumu un nodot to regulatīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai. Tiesa var noraidīt sūdzību vai atrisināt lietu patstāvīgi, tādējādi aizstājot regulatīvās iestādes lēmumu. Regulatīvajai iestādei ir minimālā iespēja aizstāvēt savu lēmumu tiesā.

Čehijas Republikā kopā darbojas 86 tiesas, kuru kompetencē ir izskatīt sūdzības, pamatojoties uz CPK piekto daļu, turklāt teritoriālā jurisdikcija tiek noteikta, pamatojoties uz dalībnieku lietas atrašanās vietu. Pastāv reāla iespēja, ka atsevišķas civillietu tiesas pieņems pilnīgi atšķirīgus nolēmumus par tīkla pārskata atbilstību Likumam par dzelzceļu.

Rezultātā šie atsevišķie neatkarīgo civillietu tiesu nolēmumi, attiecībā uz kuriem pastāv iespēja, ka augstākas instances tiesas tos nevienādos, var aizstāt regulatīvās iestādes veiktās pārbaudes vienvērdību.

Ņemot vērā iepriekš aprakstīto tiesas procesa regulējumu, pamatojoties uz CPK piekto daļu, katra atsevišķa civillietu tiesa Čehijas Republikā principā neatkarīgi pilda regulatīvās iestādes dzelzceļa nozarē funkciju. Tas ir pretrunā Direktīvu 2012/34 55. panta 1. punktam, saskaņā ar kuru katra dalībvalsts izveido vienu regulatīvo iestādi dzelzceļa nozarē.

Administratīvo tiesu sistēma pilnībā atbilst prasībām par regulatīvās iestādes lēmuma pārskatīšanu tiesā saskaņā ar Direktīvas 2012/34 56. panta 10. punktu. Sūdzību par regulatīvās iestādes lēmumiem izskatīšana vienmēr būtu vienas administratīvās tiesas kompetencē. Procesam, kas veikts, pamatojoties uz *soudní řád správní* (administratīvās tiesvedības kodekss, turpmāk tekstā – “ATK”) ir kasācijas raksturs. Tiesa var atcelt lēmumu tā prettiesiskuma vai procesuālu kļūdu dēļ. Tad regulatīvā iestāde atkārtoti pieņem lēmumu konkrētā lietā, turklāt tai ir saistošs administratīvās tiesas juridiskais novērtējums.

Direktīva 2012/34 tika transponēta Likumā par dzelzceļu tikai pēc *Nejvyšší správní soud* (Augstākā administratīvā tiesa, Čehijas Republika) sprieduma. Tika arī pieņemts *zákon č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktúře*

(Likums Nr. 320/2016 par Piekļuves transporta infrastruktūrai pārvaldi), ar kuru ir izveidota regulatīvā iestāde, kas pārņēmusi regulatīvās iestādes funkciju no *Drážni úřad* (Dzelzceļa pārvalde, Čehijas Republika).

Tīkla pārskata atbilstības Likumam par dzelzceļu pārbaudes institūts arī ir ticis regulēts Direktīvas 2012/34 transponēšanas rezultātā tādējādi, ka regulatīvā iestāde novērtē tikai tīkla pārskata atbilstību likumam, bet neaizstāj to ar noteiktu saturu. Regulatīvā iestāde veic šo tīkla pārskata novērtējumu no jauna un pēc savas ierosmes.

Turklāt tika pieņemts Eiropas Savienības Tiesas nolēmums, kas attiecas uz līdzīgu lietu un kam ir jābūt piemērojamam šajā lietā. Runa ir par Tiesas (piektā palāta) 2017. gada 9. novembra spriedumu *CTL Logistics GmbH/DB Netz AG*, C-489/15, EU:C:2017:834.

Papildus tam Pārvalde piebilst, ka Direktīva 2012/34 ir aizstājusi iepriekšējo Direktīvu 2001/14 un līdzīgi tai tā regulē tīkla pārskata jautājumu un tā pārbaudi, ko veic regulatīvā iestāde. Direktīvas 2012/34 55. un 56. pantā prasības par regulatīvo iestādi, salīdzinot ar Direktīvas 2001/14 30. un 31. pantu, ir tikuši ievērojami paplašinātas un pastiprinātas. Jaunums ir uzsvāra likšana uz tikai vienas regulatīvās iestādes pastāvēšanu. **[oriģ. 5. lpp.]**

Pārvaldes ieskatā Tiesas spriedums lietā *CTL Logistics* esot pilnīgi piemērojams šajā procesā, tāpēc procesa Pārvaldē pārskatīšana tiesā, kas veikta saskaņā ar CPK piekto daļu, ir pretrunā Direktīvas 2012/34 mērķim, kas izslēdz tādu valsts tiesību normu piemērošanu, saskaņā ar kurām process regulatīvajā iestādē par tīkla pārskatu tiktu kontrolēts tiesā, pamatojoties uz CPK piekto daļu.

Saskaņā ar CPK 99. pantu ir pieļaujama arī procesa pabeigšana ar tiesas izlīgumu starp dalībniekiem. Ja tiesa apstiprinātu izlīgumu, tad tīkla pārskata tiesiskumu faktiski noteiktu vienošanās starp pieteikuma iesniedzējiem un infrastruktūras pārvaldītāju.

Izlīguma noslēgšana būtu pretrunā Direktīvas 2012/34 56. panta [1. punktam], jo tajā ir paredzēts, ka sūdzības par infrastruktūras pārvaldītāja vai, attiecīgā gadījumā, dzelzceļa pārvadājumu uzņēmumu, vai apkalpes vietas operatoru pieņemtajiem lēmumiem par tīkla pārskatu un tajā noteiktajiem kritērijiem izskata regulatīvā iestāde. Direktīva 2012/34 nosaka arī, ka regulatīvās iestādes lēmums ir saistošs visām personām, uz kurām attiecas minētais lēmums, un tas nav pakļauts citas administratīvās instances kontrolei.

Saskaņā ar Likuma par dzelzceļu 34.e pantu pieņemts Pārvaldes lēmums par tīkla pārskata atbilstību Likumam par dzelzceļu būtu pilnībā bezjēdzīgs, ja procesa dalībnieki jebkurā brīdī varētu apiet Pārvaldi un noslēgt tiesas izlīgumu, jo tad Pārvaldes nostājai nebūtu nekādas nozīmes. Tad galīgais arbitrs jautājumā par tīkla pārskata tiesiskumu būtu nevis Pārvalde, bet gan subjekti, kas piešķir infrastruktūras jaudu, un pieteikuma iesniedzēji, kas savstarpēji vienotos par to, vai tīkla pārskats atbilst tiesību aktiem vai nē.

Saskaņā ar Direktīvas 2012/34 56. panta 10. punktu regulatīvās iestādes lēmumi ir pakļauti pārskatīšanai tiesā. Šo noteikumu nekādā gadījumā nedrīkst interpretēt tādējādi, ka tiesas tā vietā, lai pārskatītu regulatīvās iestādes veikto procesu vai tās lēmumus, var faktiski pildīt iestādes funkciju tās vietā vai apstiprināt izlīgumu, ko noslēguši subjekti, uz kuriem attiecas Pārvaldes regulatīvās darbības.

Pārvaldes regulatīvās darbības privatizācija ir pretrunā vājākas līgumslēdzējas puses aizsardzības principam, jo Pārvaldei, veicot savu darbību, ir jāuzrauga arī tas, lai dzelzeļu infrastruktūras pārvaldītājs ļaunprātīgi neizmanto savu dabiska monopolista pozīciju attiecībā uz atsevišķiem dzelzeļa pārvadājumu uzņēmumiem.

Tas varētu izraisīt situāciju, kurā Pārvalde pieņem lēmumu, kas neatbilst gan pieteikuma iesniedzēju, gan infrastruktūras pārvaldītāja vēlmēm, un procesa dalībnieki atrisina šo situāciju, noslēdzot tiesas izlīgumu un faktiski apejot regulatīvo iestādi.

Visbeidzot CPK piektās daļas piemērošana ir pretrunā Direktīvai 2012/34 arī tāpēc, ka Pārvaldes lēmumu tiesas kontrole atsevišķos gadījumos ir administratīvo tiesu kompetencē, bet citos gadījumos – civillietu tiesu kompetencē. Tas ir iespējams, ja cenas – maksas – ir noteiktas prettiesiski, par ko infrastruktūras pārvaldītājs tiek saukts pie atbildības par pārkāpuma izdarīšanu. Pārvaldes lēmuma par pārkāpuma izdarīšanas konstatēšanu apstrīdēšanas gadījumā tas tiek pārskatīts administratīvajā tiesā. Taču par tīkla pārskatā noteikto cenu tiesiskumu atkal spriež civillietu tiesa. Regulatīvās iestādes procesa vai tās pieņemto lēmumu dažādos procesu veidos, kas minēti Direktīvas 2012/34 56. panta 1. punktā, pārskatīšana tiesā atšķiras atkarībā no tā, kuras tiesas kompetencē ir šāda veida process.

Tādēļ pārskatīšana tiesā, ko veic dažādas tiesas atšķirīgos tiesvedības veidos, noved pie atteikšanās no regulatīvās prakses viendabīguma, un tas ir pretrunā Direktīvas 2012/34 55. panta 1. punktam, kurš nosaka, ka katra dalībvalsts izveido vienu valsts regulatīvo iestādi dzelzeļa nozarē. Tā rezultāts var būt divu savstarpēji nekoordinētu lēmumpieņemšanas procesu līdzspastāvēšana, kas ir acīmredzamā pretrunā Direktīvas 2012/34 56. pantā noteiktajam mērķim.

Civillietu tiesas, kas pieņem nolēmumus, pamatojoties uz CPK piekto daļu, neatbilst dažām prasībām, kas paredzētas Direktīvā 2012/34 attiecībā uz regulatīvās iestādes lēmuma pieņemšanu. Šīm tiesām nav jāpublicē savi nolēmumi saskaņā ar pienākumu, kas izriet no Direktīvas 2012/34 56. panta 11. punkta. Saskaņā ar regulējumu, kas paredzēts [oriģ. 6. lpp.] CPK 158. pantā, tiesas spriedums civilprocesā tiek izsniegts tikai procesa dalībniekiem. Ja Pārvalde nav procesa dalībniece, likumā nav skaidri noteikts pienākums nosūtīt regulatīvajai iestādei spriedumu, kas aizstāj tās lēmumus, norakstus.

Civillietu tiesu kompetencē nav uzraudzīt – saskaņā ar Direktīvas 2012/34 56. panta 2. punktu – situāciju attiecībā uz konkurenci dzelzeļa pārvadājumu

tirgos un infrastruktūras pārvaldītāju darbību attiecībā uz noteikumiem, kas paredzēti tīkla pārskatā, lai novērstu pieteikuma iesniedzēju diskrimināciju. Tādēļ lietu izskatīšana tiesās nevar aizstāt regulatīvās iestādes lēmumu pieņemšanu.

Civillietu tiesu kompetencē nav veikt infrastruktūras pārvaldītāju, apkalpes vietu operatoru un attiecīgā gadījumā dzelzceļa pārvadājumu uzņēmumu revīzijas vai ierosināt ārēju revīziju veikšanu, lai pārbaudītu atbilstību noteikumiem par grāmatvedības uzskaites nošķiršanu, kā to prasa Direktīvas 2012/34 56. panta 12. punkts. Nepieciešamība veikt revīziju var parādīties arī tiesas procesā.

Civillietu tiesas nav tiesīgas sadarboties ar regulatīvajām iestādēm, lai sniegtu savstarpēju palīdzību tirgus novērošanas uzdevumu veikšanā un sūdzību izskatīšanā (tostarp tīkla pārskata pārbaudē) vai izmeklēšanā, kā to prasa Direktīvu 2012/34 57. panta 2. punkts.

Minētajā *Nejvyšší správní soud* (Augstākā administratīvā tiesa) 2014. gada 7. maija spriedumā lietā 1 As 28/2014–62, tostarp tā 29. punktā, ir konstatēts, ka “Direktīva 2001/14/EK 30. panta 6. punkts prasa nodrošināt regulatīvās iestādes, kura Čehijas Republikā ir *Drážní úřad* (Dzelzceļu pārvalde), lēmumu pārskatīšanu. Turpretim direktīva neregulē atsevišķu dalībvalstu tiesu *ratione materiae* kompetenci, tādēļ tikai dalībvalstis noteic, kurai tiesai ir *ratione materiae* kompetence pārskatīt regulatīvās iestādes lēmumus. Čehijas Republikā tāad kontroles prasība tiek izpildīta gan gadījumā, ja process tiek veikts saskaņā ar ATK 65. un nākamajiem pantiem, gan gadījumā, ja process tiek veikts saskaņā ar CPK piekto daļu, un šie procesa veidi principā ir jāuzskata par vienlīdzīgiem šajā ziņā. Tā ka tiesas *ratione materiae* kompetences noteikšana šajā lietā tiek veikta, pamatojoties uz valsts tiesību normām, un nav nepieciešams interpretēt Direktīvu 2001/14/ES vai citas Savienības tiesību normas vai novērtēt to spēkā esamību, *Nejvyšší správní soud* (Augstākā administratīvā tiesa) nav uzdevusi Eiropas Savienības Tiesai prejudiciālo jautājumu LESD 267. panta izpratnē”. Kopš tā laika gan tika veikti iepriekš minētie prasību par regulatīvo iestādi grozījumi, gan tika pasludināts iepriekš minētais spriedums lietā *CTL Logistics*. Ir taisnība, ka Direktīva 2012/34 neregulē tiesas *ratione materiae* kompetenci, taču tā regulē procesu par lēmuma pieņemšanu. Tādēļ vairs nav pilnīga taisnība, ka Čehijas Republikā prasības par lēmuma pārskatīšanu tiek ievērotas abu tiesas procesu veidu gadījumā. Pārvaldes novērtējumā, process civillietu tiesā esot pretrunā Direktīvai 2012/34. Tādēļ Pārvalde lūdz iesniedzējtiesu vērsties Eiropas Savienības Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālo nolēmumu LESD 267. panta izpratnē.

Tāad Pārvalde secina, ka – tās ieskatā – pašlaik spēkā esošais valsts tiesiskais regulējums, kas attiecas uz Pārvaldes lēmuma par tīkla pārskata atbilstību Likumam par dzelzceļu pārskatīšanu tiesā saskaņā ar CPK piekto daļu, ir pretrunā Direktīvai 2012/34 šādu iemeslu dēļ:

- a) kopš *Nejvyšší správní soud* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēmuma pieņemšanas laika esot ticis grozīts tiesiskais regulējums un judikatūra, kas dod pamatu vērsties ar lūgumu sniegt prejudiciālo nolēmumu;
- b) šeit runa esot nevis par Pārvaldes lēmuma pārskatīšanu tiesā, bet gan par jauna lēmuma pieņemšanu tajā pašā lietā, un tas esot pretrunā Direktīvas 2012/34 56. panta 10. punktam;
- c) vispārējās jurisdikcijas tiesas ar saviem spriedumiem aizstājot Pārvaldes lēmumus un tādējādi darbojoties, pārkāpjot direktīvas 55. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru ir jāizveido viena regulatīvā iestāde dzelzceļa nozarē;
- d) judikatūra, ko Čehijas Republikā veido 86 kompetento vispārējās jurisdikcijas tiesu nolēmumi, aizstātu kompetentas iestādes pārbaudes viendabīgumu, izņemot iespējamu pēcpārbaudi tiesās, kas izskata lietas par sūdzībām par šīs iestādes lēmumiem, kā rezultāts esot divu savstarpēji nekoordinētu lēmumpieņemšanas procesu līdzaspastāvēšana, kas esot acīmredzamā pretrunā mērķim, kurš īstenots Direktīvas 2012/34 55. un 56. pantā; **[oriģ. 7. lpp.]**
- e) iespēja noslēgt tiesas izlīgumu starp pieteikuma iesniedzējiem un infrastruktūras pārvaldītāju pilnībā liedzot regulatīvajai iestādei iespēju pildīt savu funkciju, un tas esot pilnīgā pretrunā Direktīvas 2012/34 mērķim;
- f) tiesu civilprocesa ietvaros regulatīvajai iestādei neesot pat minimālas iespējas aizstāvēt savu lēmumu, un tiesu nolēmumi, kas aizstāj Pārvaldes lēmumus, varot tikt pieņemti neatkarīgi no regulatīvās iestādes darbībām;
- g) civillietu tiesas neatbilstot arī prasībām, kas noteiktas Direktīvas 2012/34 56. panta 2., 6., 11. un 12. punktā un 57. panta 2. punktā.

Attiecībā uz turpmāko informāciju, kas var būt svarīga, mēs ļaujamies atsaukties uz Jums nosūtītajiem lietas materiāliem.

[*omissis*: tiesneša palīga uzvārds, iesniedzējtiesa]